

ELŐRE! Kormányzó Urunk napiparancsában is ez a szó állott akkor, amikor dicsőséges nemzeti hadseregünk átlépte a trianoni határt: Előre a Kárpátok gerincéig!

Mi tanultunk Tőletek, szót fogadunk nektek. Igerjük, megfogadjuk nagy, szent esküvéssel: Addig nem nyugszunk, míg vissza nem állítjuk azt a magyar hazát, amelyért ti éltetek, meghaltatok, s amelyért mi minden cselekedetünkkel, életünk minden pillanatával dolgozunk!

Ugy legyen!

Magyar álmok.

Döjfésködnek a rablók odaát:
Balga remény, álmokkal a magyar
Ne áltassa magát!

Édes remények, biztató álmok!
Hát még ezt is elriasztanátok?
Ezer kincsünk elvettétek noha,
E kincsünk nem veszitek el soha!
Múlhat, hullhat minden e világon
Egy megmarad, meg: a magyar álom!
Nincs oly rengés, ami elveszítse,
Nincs olyan tűz, amiben elégjen
Sem mély poklon, sem a magas égen.
Remény, álom szárny mely égbe emel;
A kétség mélységbe rántó teher,
Hol a kárhozat pusztulása vár;
Az álom: Élet, a kétség: Halál!

Nem! Mi álmodunk megingatlanul
Csaholhatnak a bitorlók vadul;
Vészek, viharok, fellegek árnyán
Álmunk ottan ragyog, mint szivárvány,
Mint a rónák rétjén a virág,
Puszták homokján a délibáb.
Nem multunk álmodjuk, a letűntet;
Annál szebbet, sokkal gyönyörűbbet,
Minél bátrabb, szebb, ragyogóbb, nem de?
Annál jobban bízunk, hiszünk benne!
Csattog sok fog, habzik sok ronda száj,
A mi álmunk Isten elébe száll...

De nemcsak mi álmodozunk magunk,
Az álmodók olyan sokan vagyunk:
A Beszkidek égbetörő sasa,
Verhovina felriadt farkasa,
A zúgó erdő búsult Hargitán,

Vén Retyezát, hókoronás titán,
 Bánát kalásza, fürtje, pittypalattya
 Azt várja mit mi, mit mi: azt siratja;
 Izzó fényén az éber csillagoknak
 A mi hitünk, álmaink ragyognak.
 Vág, Olt árja, háborgó Nemere,
 A villámok dübörgő ereje,
 Mik ezután lesznek, eddig voltak:
 Élők, nem élők; volt élők: a holtak.
 Minl álmodnak, álmodják az álmunk:
 Mind tudjuk, hogy nem hiába várunk!

Egész világ álom volt valaha,
 Isten nagy álma, vágya, óhaja —
 A nap, a hold, csillagok seregi
 A föld, az ég; nagy csudák ezrei.
 Mélység, magasság, az éj, virradat,
 A végtelen idő, a pillanat. —
 Álom a mag is; ebből tör elő
 A büszke eser, a tölgy, sugár fenyő;
 Felfogható, a fel nem fogható
 Mind, mind álom volt és most mind való!
 Siralomház nem veszt el, nem tudhat;
 Kiálmodjuk onnan is magunkat —
 A sír is álom, nem kell félni tőle,
 Feltámadás lesz ugyis belőle!

Egy nemzet álma szent, mint Istené;
 Valósulni hogy ne segítené?
 Tudjuk, látjuk: vagyon reánk gondja;
 Már ő is a mi álmunk álmodja.
 Szent álmokat elveszni nem enged;
 Elküldi ha kell a segedelmet;
 Zászlónk a sors magasba repíti
 Minden álmunk valóra deríti.
 Nem a szép multat, a régi letüntet:
 Az álmodott szebbet, gyönyörűbbet!
 Nem mindig bú hajt könnyet szemünkbe,
 Fogunk mi még sírni örömről!
 Bámulni a népek körénk gyűlnek;
 Hogy álmodtunk ilyen gyönyörűet?!
 Felharsan (így még sohase harsogtál!)
 Hálaadó, diadalmi zsoltár!
 Ellakjuk bűnk, minden bajunk torát —
 Akkor aztán nem álmodunk tovább...
 De addig, hej! aludni nem fogunk;
 Ébren leszünk latrok és — álmodunk!...

Harangodi Nagy András.